

MICHAEL CONNELLY

TEMNÁ SVATÁ NOC

HARRY BOSCH
&
RENÉE
BALLARDOVÁ

Temná svatá noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Connelly
Temná svatá noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL CONNELLY

**TEMNÁ
SVATÁ NOC**

2019

*Pro detektiva Mitzi Robertsovou,
která se stala inspirací pro Renée*

BALLARDOVÁ

1

Policisté nechali vchodové dveře otevřené. Mysleli si, že jí pomůžou, když trochu vyvětrají. Jenomže tím porušili platný postup pro zajištění důkazů na místě činu. Dveřmi se mohl dovnitř i ven dostat třeba hmyz. Průvan mohl znemožnit takzvanou dotykovou DNA, která uměla analyzovat kožní buňky, jež ulpěly na povrchu. Stejně důležité byly i pachy. Vyvětrat místo činu jednoduše znamenalo o část místa činu přijít.

Nic z toho ovšem běžní policisté nevěděli. V hlášení, které Ballardová dostala od službu konajícího poručíka, bylo uvedeno, že tělo bylo dva až tři dny v uzavřeném domě s vypnutou klimatizací. Svými slovy to popsal tak, že to v tom baráku smrdí jako v žumpě.

U obrubníku před Ballardovou parkovala dvě černobílá policejní auta. Mezi nimi stáli uniformovaní policisté a čekali na ni. Ballardová vlastně ani nepředpokládala, že by zůstali uvnitř u těla.

Deset metrů nad hlavou jim kroužil vrtulník, ze kterého mířil na silnici kužel světla. Vypadal jako gigantické vodítko, které drželo helikoptéru přivázanou k zemi, aby neuletěla.

Ballardová vypnula motor neoznačeného služebního vozu a ještě chvíli zůstala sedět. Zaparkovala před volným místem mezi dvěma domy, odkud viděla na hotový koberec světel města pod sebou. Spousta lidí si neuvědomovala, že se Hollywood Boulevard táhne v podobě úzké silnice až nahoru na kopec, kde se mění v ulici plnou obytných domů a představuje ostrý kontrast k Mekce turistů, kteří se o kus níže fotí se superhrdiny v kostýmech nebo u hvězd v chodníku. Tady nahoře bydleli bohatí a mocní a Ballardová věděla, že vražda na kopci vždycky zaměstná ty nejlepší lidi

MICHAEL CONNELLY

z oddělení. Tenhle případ jí nezůstane dlouho. Dostane ho oddělení vražd západního Hollywoodu, nebo možná oddělení vražd a loupeží v centru, podle toho, kdo vlastně umřel a jaké bylo jeho společenské postavení.

Odvrátila pohled od nádherného výhledu a rozsvítila světlo na stropě, aby viděla na zápisník. Právě se vrátila z dnešního prvního výjezdu. Šlo o běžnou vloupačku kousek od Melrose a Ballardová si udělala pár poznámek, které po návratu na hollywoodské oddělení přemění v hlášení. Nalistovala prázdnou stránku, zapsala čas – 01:47 – a adresu. Pak přidala poznámku o počasí. Bylo jasno a poměrně teplo. Zhasla a vystoupila z auta. Modrý maják nechala blikat. Obešla auto a otevřela kufr, ve kterém měla sadu pro prvotní ohledání místa činu.

Bylo pondělí v noci a ona měla první směnu v týdnu bez parťáka. To mimo jiné znamenalo, že tenhle kostýmek jí bude muset ještě den nebo dva vydržet, takže si nemůže dovolit, aby jí hned načichl pachem rozkladu. Svlékla si tedy sáčko, pečlivě ho složila a uložila do lepenkové krabice na důkazy. Pak vytáhla z igelitové tašky ochrannou kombinézu, natáhla si ji přes boty, kalhoty i přes halenku a zapnula ji až ke krku. Postupně opřela levou i pravou nohu o nárazník a utáhla suché zipy kolem kotníků. To samé udělala na zápěstích, čímž vše pod overalem hermeticky uzavřela.

Následně vytáhla gumové rukavice a roušku, kterou si brávala na pitevnu, když ještě pracovala na oddělení vražd. Zavřela kufr a přešla ke třem policistům, kteří už na ni čekali. V jednom z nich poznala seržanta Stana Dvoreka, místního velitele. Jeho dva kolegové už zjevně sloužili noční tak dlouho, že měli ve tvářích typický zdrchaný výraz policisty z Hollywood Hills.

Dvorek měl postupující pleš, typické břicho a velký zadek policisty, který tráví spoustu času v hlídkovém voze. Stál s rukama založenými na prsou, opřený o jedno z aut. Měl přezdvíčku Vykopávka. Každý, komu se zalíbilo sloužit noční a vydržel na ní několik let, nakonec nějakou přezdvíčku dostal. Dvorek v současné době držel rekord, protože minulý měsíc oslavil deset let na noční. Dva policisté vedle něj se jmenovali Anthony Anzelone a Dwight Doucette, ovšem také oni byli známí pod přezdvíčkou. Kašpar a Shoda. Ballar-

TEMNÁ SVATÁ NOC

dová s nimi sloužila teprve tři roky, a zatím žádnou přezdívkou nedostala. Nebo o ní alespoň nevěděla.

„Nazdárek,“ pozdravila je Ballardová.

„Teda! Hotová Sally Rideová,“ prohlásil Dvorek. „Ty letíš raketoplánem?“

Ballardová rozpráhla paže, aby se mu předvedla. Bylo jí jasné, že v tom nafouklém krycím overalu vypadá jako ve skafandru. Napadlo ji, že možná právě dostala přezdívkou.

„Ani náhodou,“ odpověděla. „Tak copak je v tom baráku tak hnusného, že vás to vyhnalo na ulici?“

„Je to hodně hnusný,“ odpověděl Anzelone.

„Natažený, nafouklý...“ dodal Doucette.

Vykopávka se odlepil od kufru auta a zvážněl.

„Běloška, padesát let, na první pohled rána tupým předmětem a řezné rány v obličejí,“ řekl. „Někdo ji pořádně zřídil. V domě je nepořádek, možná jde o vloupačku.“

„Sexuální napadení?“ zeptala se Ballardová.

„Má zvednutou noční košili. Pod ní je nahá.“

„Okay, jdu dovnitř. Tak co, kluci, kdo si troufne dělat mi průvodce?“

Nikdo se nehlásil.

„Shodo, ty máš nejvyšší číslo,“ řekl Dvorek.

„Sakra,“ zamručel Doucette.

Doucette byl ze všech tří služebně nejmladší, takže měl nejvyšší služební číslo. Natáhl si přes ústa a nos modrý šátek, který měl pověšený na krku.

„Vypadáš jako člen gangu Crips,“ ušklíbl se Anzelone.

„Protože jsem černý?“

„Protože máš přes držku modrý šátek,“ odsekl Anzelone. „Kdybys měl červený, vypadal bys jako někdo z Blood, protože ti se podle nich jmenují, jako krev, ne?“

„Tak už padej,“ řekl Dvorek. „Fakt tu nechci tvrdnout celou noc.“

Doucette ukončil slovní potyčku a vykročil k otevřeným dveřím domu. Ballardová šla za ním.

„Jak to, že jsme se k tomu dostali tak pozdě?“ zeptala se.

MICHAEL CONNELLY

„Neteř oběti volala z New Yorku sousedovi,“ vysvětloval Doucette. „Soused má klíče a neteř ho poprosila, aby šel paní zkontrolovat, protože se jí několik dní neozvala přes sociální média ani přes telefon. Když soused otevřel dveře, praštil ho do nosu smrad, takže nás hned zavolal.“

„V jednu v noci?“

„Ne, o hodně dřív. Ale večer byly všechny hlídky nasazené na nějakého maníka podezřelého z vloupačky. Až do konce směny hlídaly perimetr v okolí parku La Brea. Neměl sem kdo zajet, takže to nakonec předali nám. Přijeli jsme, jak to jenom šlo.“

Ballardová přikývla. Hlídat perimetr kolem podezřelého z vloupání jí samo o sobě připadalo podezřelé. Pomyslela si, že jedna směna jednoduše hodila oznámení na druhou, protože se nikomu nechtělo pouštět do případu, v němž mohli najít tělo, které se nějakou dobu rozkládalo v zavřeném domě.

„Kde je ten soused?“ zeptala se Ballardová.

„Zpátky doma,“ odpověděl Doucette. „Podle mě ve sprše a maže si pod nos mentolovou mast. Tohle ho poznamená do konce života.“

„Potřebujeme jeho otisky, abychom ho mohli vyloučit, i kdyby říkal, že dovnitř nešel.“

„Rozumím. Zavolám sem lidi z laboroky.“

Ballardová si navlékla gumové rukavice a šla za Doucetem přes práh do domu. Rouška byla téměř k ničemu. Zápach rozkladu a smrti ji zasáhl jako facka, i když byla přesvědčená, že dýchá pusou.

Doucette byl vysoký chlap se širokými rameny. Ballardová přes něj nic neviděla až do chvíle, kdy ho o kus dál v domě obešla. Dům stál na pilířích směrem do svahu a přes prosklenou stěnu se jí naskytl úchvatný výhled na koberec tvořený mihotavými světýlky. I takhle pozdě v noci město žilo, dýchalo a nabízel tisíce možností.

„Bylo zhasnuto, když jste přišli?“ zeptala se Ballardová.

„Nikde se nesvítilo,“ odpověděl Doucette.

Ballardová si jeho odpověď poznamenala. Zhasnutá světla mohla znamenat, že ke vniknutí do domu došlo ve dne, nebo naopak v noci, když už oběť spala. Věděla, že většinu vloupaček mají na svědomí malí zlodějíčkové, kteří chodí ve dne.

TEMNÁ SVATÁ NOC

Doucette, který měl rovněž na rukou rukavice, sáhl na vypínač u dveří a rozsvítil řadu světél na stropě. Celý interiér měl podobu jednoho velkého otevřeného prostoru, jenž dával vyniknout výhledu z kteréhokoli místa, ať už to bylo z obývacího, jídelny nebo kuchyně. Protipól k ohromujícímu panoramatu představovala trojice velkých sítotisků na protější stěně znázorňujících rudé ženské rty.

Ballardová si všimla, že na zemi u ostrůvku v kuchyni je sklo, zatím však neviděla žádné rozbité okno.

„Našli jste nějaké stopy po vloupání?“ zeptala se.

„Nic jsme neviděli,“ zavrtěl hlavou Doucette. „Všude je spousta rozbitých věcí, ale okna jsou celá. Nenašli jsme nic, z čeho by se dalo poznat, kudy se dostal dovnitř.“

„Dobře.“

„Tělo je tady.“

Přesunul se do chodby vedoucí z obývacího pokoje a přitiskl si ruku na šátek jako druhou bariéru proti sílicímu zápachu.

Ballardová šla za ním. Dům měl jen jedno podlaží. Hádala, že mohl být postavený v padesátých letech, kdy to lidem stačilo. Dnes se v kopcích stavěly už jen několikapatrové vily, které naplno využívaly rozměrů povolených legislativou.

Prošli kolem otevřených dveří do pokoje a do koupelny. Pak vešli do ložnice. Nepořádku v ní vévodila lampa shozená na zem. Měla promáčknuté stínítko a rozbitou žárovku. Na posteli leželo rozházené oblečení a na bílém koberci sklenička na víno. Stopka byla zlomená a pod ní rudá skvrna, jak se červené víno při dopadu rozstříklo.

„Tak prosím,“ prohlásil Doucette.

Ukázal otevřenými dveřmi do koupelny a pak ustoupil, aby mohla Ballardová projít.

Ta se zastavila ve dveřích, ale do koupelny nevešla. Oběť ležela na zemi tváří vzhůru. Byla to mohutná žena a paže i nohy měla roztažené. Oči byly otevřené, spodní ret roztržený a otevřená rána na pravé tváři odhalovala našedlou růžovou tkáň. Na bílých dlaždičkách jako by jí zaschlá krev z neviditelné rány na hlavě tvořila svatozář.

Flanelovou košili s kolibříky měla vyhrnutou až pod prsa. Její chodidla byla bosá a asi metr od sebe. Na vnějších genitáliích nebylo vidět žádné poranění ani pohmožděny.

MICHAEL CONNELLY

Ballardová se viděla v zrcadle na protější stěně, které sahalo od země až ke stropu. Podřepla si ve dveřích a položila dlaně na kolena. Hledala na dlaždičkách otisky bot, krev nebo jiné důkazy. Kromě kaluže krve, která ženě zaschla kolem hlavy, byly na podlaze vidět ještě přerušované krvavé šmouhy vedoucí od těla do ložnice.

„Shodo, jděte zavřít vchodové dveře,“ řekla.

„Aha, tak jo,“ odpověděl Doucette. „A máte k tomu nějaký důvod?“

„Prostě je zavřete. A pak prohledejte kuchyň.“

„A co mám hledat?“

„Misku s vodou na zemi. Jděte.“

Doucette odešel a Ballardová slyšela z chodby jeho těžké kroky. Postavila se a vešla do koupelny. Opatrně našlapovala podél stěny a pak si znovu dřepala vedle těla. Sehnula se, opřela dlaní o dlaždičky, aby získala rovnováhu, a pokusila se najít ránu na hlavě. Ženiny hnědé vlasy ale byly tak husté a kudrnaté, že přes ně nic neviděla.

Ballardová se rozhlédla. Kolem vany se táhla mramorová římsa, na které stály lahvičky se solí do koupele a vyhořelé svíčky. Vedle nich ležel také složený ručník. Ballardová se posunula, aby viděla do vany. Ta byla prázdná, ale odtok byl uzavřený gumovým špuntem. Ballardová se natáhla, pustila na pár vteřin studenou vodu a pak ji znovu zastavila.

Postavila se a přešla k okraji vany. Napustila do ní dost vody, aby se kolem odtoku udělala kaluž. Čekala a dívala se.

„Je tam miska s vodou.“

Ballardová se otočila. Doucette se vrátil.

„Zavřel jste ty dveře?“ zeptala se.

„Jo, jsou zavřené,“ odpověděl Doucette.

„Tak jo, prohledejte to tady. Podle mě je to kočka. Něco malého. Budete muset zavolat na odchyt zvířat.“

„Cože?“

Ballardová ukázala na mrtvou ženu.

„Tohle udělalo zvíře. Hladové. Vždycky se nejdřív pouštějí do měkké tkáně.“

TEMNÁ SVATÁ NOC

„Děláte si ze mě srandu?“

Ballardová se podívala zpátky do vany. Polovina vody, kterou napustila, už odtékla. Gumový špunt netěsnil.

„Ta zranění ve tváři nekrvácejí,“ řekla. „Takže k nim došlo až po smrti. Zabila ji rána do hlavy.“

Doucette přikývl.

„Takže někdo přišel, praštil ji zezadu a prorazil jí lebku,“ řekl.

„Ne,“ zavrtěla Ballardová hlavou. „Byla to nešťastná náhoda.“

„Jak to?“ zeptal se Doucette.

Ballardová ukázala na řadu přípravků na římse vany.

„Podle stupně rozkladu došlo ke smrti tak před třemi dny,“ vysvětlovala. „Zhasla v domě světla a chystala se do postele. Asi nechala svítit jenom tu lampu, která leží na zemi v ložnici. Napustila si vanu, zapálila svíčky a nachystala si ručník. Dlaždičky byly kluzké od páry, takže na nich uklouzla. Možná v okamžiku, kdy si uvědomila, že nechala na nočním stolku sklenici s vínem. Nebo když si začala svlékat noční košili, než vlezla do vany.“

„A co ta lampa a rozlité víno?“ zeptal se Doucette.

„Kočka.“

„A na to všechno jste přišla právě teď, jo?“

Ballardová mu neodpověděla.

„Měla velkou nadváhu,“ řekla. „Stačilo se špatně pohnout, když se svlékala. Třeba: *Jé, zapomněla jsem na víno.* Otočila se, sklouzla a rozbila si hlavu o okraj vany. Zatímco ležela mrtvá, svíčky dohořely a vana se pomalu vypustila.“

Doucette na tohle vysvětlení nebyl schopen nic říct. Ballardová se podívala na ženinu poškrábanou tvář.

„Zhruba po dvou dnech dostala kočka hlad,“ odušila Ballardová. „Už pomalu začínala šilet a pak ji našla.“

„Ježíši,“ vydechl Doucette.

„Přiveďte sem parťáka, Shodo, a najděte tu kočku.“

„Tak moment. Jestli teprve chtěla jít do vany, proč má na sobě noční košili? Tu si člověk obleče, až když z vany vyleze, ne?“

„Kdo ví? Třeba se vrátila z práce nebo ze schůzky, převlékla se do noční košile, udělala si pohodlí, možná si pustila televizi... a teprve pak se rozhodla, že si napustí vanu.“

MICHAEL CONNELLY

Ballardová ukázala na zrcadlo.

„Byla obézni,“ řekla. „Třeba se na sebe nerada dívala v zrcadle. Proto se nejdřív převlékla do noční košile a chtěla se svléknout, teprve až půjde do vany.“

Ballardová se otočila a prošla kolem Doucetteho ven z koupelny.

„Najděte tu kočku,“ zopakovala.

2

Ve tři ráno už byla Ballardová zpátky na stanici hollywoodského oddělení a pracovala v kóji v kanceláři detektivů. Ohromná místnost, do které se ve dne vešlo osmačtyřicet vyšetřovatelů, byla po půlnoci opuštěná a Ballardová si mohla vybrat pracovní místo. Její volba padla na stůl v zadním rohu, mimo kravál linoucí se z vysílačky velícího důstojníka, který měl kancelář o kousek dál. V pět hodin a sedm minut se v klidu uvelebila před monitorem za zdmi své kukaně jako v nějakém doupěti. Mohla se soustředit a sepsat hlášení.

Už dříve dala dohromady hlášení o vloupání do soukromého bytu, které řešila na začátku směny. Teď byla konečně připravená napsat zprávu o úmrtí v případě ženy nalezené u vany. Její závěr bude, že příčina smrti je neznámá a vyžaduje pitvu. Neponechala nic náhodě, přivolala na místo činu fotografa a všechno zdokumentovali, včetně kočky. Věděla, že kdyby případ klasifikovala jako nešťastnou náhodu, rodina a případně nadřízení by její závěr mohli napadnout. Byla ovšem přesvědčená, že se při pitvě nenajde zavinění třetí osoby a její prvotní závěr se potvrdí.

Pracovala sama. Její partner, John Jenkins, dostal volno z důvodu úmrtí v rodině. Za detektiv na noční neexistovala náhrada. Ballardová měla za sebou první noc nejméně ze sedmi, kdy bude pracovat bez partáka. Všechno bude záviset na tom, za jak dlouho se Jenkins vrátí. Jeho žena zemřela na rakovinu, která měla dlouhý a bolestivý průběh. Byl z toho úplně zdrcený a Ballardová mu řekla, aby si vzal volno na tak dlouho, jak bude potřebovat.

Otevřela notes na stránce, kam si zapsala detaily týkající se druhého vyšetřování, a pak rozklikla na počítači prázdnou šablonu pro

MICHAEL CONNELLY

hlášení. Než začala, sklonila bradu a přitáhla si límeček halenky k nosu. Měla pocit, že cítí slabý zápach rozkladu a smrti, ale nebyla si jistá, jestli jí načichlo oblečení, nebo jestli je to jen smyslová paměť. Tak či tak to znamenalo, že její plán vzít si tento kostýmek v průběhu týdne ještě jednou, asi nevyjde. Bude muset do čistírny.

Hlavu měla ještě stále skloněnou, když uslyšela kovové prasknutí zásuvky, kterou někdo zjevně zavřel. Podívala se přes přepážku na druhou stranu kanceláře, kde se podél celé stěny nacházely skřínky se zásuvkami. Každá skřínka měla čtyři, o které se dělili dva detektivové.

Člověk, který právě otevíral další zásuvku, však nebyl žádný z detektivů, které znala, a to znala všechny, protože jednou měsíčně se musela zúčastnit společné porady konané ve dne. Muž, který zásuvky očividně náhodně prohledával, měl šedivé vlasy a knír. Ballardová podvědomě věděla, že sem nepatří. Přelétla pohledem celou kancelář, aby zjistila, jestli je v ní někdo s ní. Kancelář však byla opuštěná.

Muž otevřel a zavřel další zásuvku. Ballardová využila hluku, který dělal, k tomu, aby nepozorovaně vstala ze židle.

Dřepala si a skrytá za řadou kójí se přesouvala do středové uličky, z níž se bude moct nepozorovaně dostat přímo za vetřelce.

Sako kostýmku nechala v krabici v autě. Tím pádem měla snadný přístup ke glocku, který nosila v pouzdře u boku. Položila na něj ruku a připlížila se na tři metry k muži.

„Nazdar, co vy tady?“ zeptala se.

Muž ztuhl. Pomalu vytáhl ruce z otevřené zásuvky, do které se zrovna díval, a zvedl je tak, aby na něj viděla.

„Moc dobře,“ řekla Ballardová. „A teď byste mi mohl říct, kdo jste a co tady děláte.“

„Jmenuji se Bosch,“ odpověděl. „Za někým jsem přišel.“

„A ten někdo je schovaný v zásuvce?“

„Ne, kdysi jsem tady pracoval. Zním Moneyho, který má dneska službu. Říkal, že můžu počkat v odpočívárně, než mi toho chlapa zavolá. Začal jsem trochu čmúchat, omlouvám se.“

Ballardová se drobně uvolnila a sundala ruku z pistole. Jméno Bosch jí něco říkalo a skutečnost, že znal náčelníkovu přezdívku, ji taky trochu uklidnila. I nadále však byla opatrná.

TEMNÁ SVATÁ NOC

„Vy jste si nechal klíče od skříňky?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Bosch. „Byla odemčená.“

Ballardová viděla, že zámek v horní části skříňky, který se zamýkal zatlačením, je skutečně vysunutý. Většina detektivů si zásuvky zamýkala.

„Máte u sebe nějaký doklad?“ zeptala se.

„Jasně,“ odpověděl Bosch. „Ale jen abyste věděla, jsem pořád policista. U levého boku mám pistoli, a až sáhnu pro doklady, uvidíte ji, okay?“

Ballardová znovu přesunula ruku k boku.

„Díky za upozornění,“ řekla. „Víte co, tak ty doklady nechejte, kde jsou. Co kdybyste mi nejdřív odevzdal zbraň? A pak...“

„Tady jsi, Harry.“

Ballardová se podívala doprava a spatřila poručíka Munroea, velitele jednotky. Munroe byl hubený muž, který neustále chodil s rukama na opasku jako pochůzkař, i když už prakticky nevycházal ze stanice. Uzpůsobil si opasek tak, aby na něm měl jen zbraň, jak vyžadovaly předpisy. Všechno ostatní vybavení nechával v zásuvce ve stole. Munroe nebyl tak starý jako Bosch, ale i on nosil knírek, jak bylo běžné u policistů, kteří nastoupili do služby v sedmdesátých a osmdesátých letech.

Spatřil Ballardovou a z jejího postoje pochopil, co se děje.

„Copak, Ballardová?“ zeptal se.

„Přišel sem a začal se prohrabovat šuplíkama,“ odpověděla Ballardová. „Nevěděla jsem, kdo to je.“

„Dejte si pohov,“ řekl Munroe. „Tenhle je na naší straně. Pracoval tady na vraždách. Když jsme ještě měli oddělení vražd.“

Munroe se otočil k Boschovi.

„Co jsi tu sakra dělal, Harry?“ zeptal se.

Bosch pokrčil rameny.

„Koukal jsem do svých starých zásuvek,“ odpověděl. „Nudil jsem se, když jsem na tebe čekal.“

„Dvorek už je tady,“ řekl Munroe. „A chci, abys to s ním šel probrat hned. Nerad ho stahuju z ulice. Je to náš nejlepší chlap, takže má být venku, ne na stanici.“

„Chápu,“ přikývl Bosch.

MICHAEL CONNELLY

Bosch šel za Munroem na chodbu, která vedla do jeho kanceláře a taky do místnosti určené k přijímání hlášení, v níž čekal Dvorek. Bosch se cestou otočil k Ballardové a kývl na ni. Ballardová se za ním bez odpovědi dívala.

Když odešli, prohlédla si Ballardová zásuvku, kterou Bosch zkoumal jako poslední. Byla na ní nalepená vizitka. Takhle si své zásuvky označovali všichni.

Detektiv Cesar Rivera

Oddělení sexuálních trestných činů, Hollywood

Podívala se dovnitř. Zásuvka byla plná jen z poloviny a složky v ní spadly dopředu, asi jak jimi Bosch listoval. Postavila je a podívala se na Riverovy popisky. Většinou šlo o jména obětí a čísla případů. Některé složky byly nadepsané jednou z hlavních ulic spadajících pod hollywoodské oddělení a zřejmě obsahovaly různá hlášení o podezřelých aktivitách nebo osobách.

Zavřela zásuvku a zaměřila se na dvě, které se nacházely nad ní, protože si vybavovala, že Bosch otevřel nejméně tři.

Tyhle byly stejné jako ta první. Nacházely se v nich složky vedené hlavně pod jménem oběti, konkrétním typem sexuálně motivovaného trestného činu a číslem případu. V přední části horní zásuvky si všimla kancelářské sponky, kterou někdo ohnul a zkroutil. Prohlédla si zámek v horním rohu skříňky. Byl úplně obyčejný a Ballardová věděla, že kancelářskou sponkou se dal snadno otevřít. Zabezpečit jednotlivé zásuvky nebylo nijak zásadně důležité, protože celá policejní stanice byla velmi pečlivě hlídána.

Ballardová zavřela zásuvky, zatlačila zámek a vrátila se ke stolu, který si pro dnešní noc vybrala. Boschova noční návštěva jí dál vrtala hlavou. Bylo jí jasné, že odemkl skříňku sponkou, což naznačovalo, že jeho zájem o obsah zásuvek byl hlubší. Historka o tom, že se chtěl z nostalgie podívat do svého starého šuplíku, byla lež.

Vzala ze stolu hrnek na kávu a vydala se chodbou do kuchyňky, aby si dolila. Jako obvykle v ní nikdo nebyl. S plným hrnkem se vydala do kanceláře velitele. Poručík Munroe seděl za stolem a díval se na obrazovku, na které byla mapa okrsku a přesná poloha všech

TEMNÁ SVATÁ NOC

jednotek snímaná díky GPS. Ballardovou uslyšel, až když byla skoro za ním.

„Klid?“ zeptala se.

„Zatím jo,“ odpověděl Munroe.

Ballardová ukázala na shluk značek v jednom místě.

„Co se tam děje?“

„To je hladové okno Mariscos Reyes. Mám tam tři jednotky, kód sedm.“

Jinými slovy snídaňová pauza u pojízdného bufetu na rohu Sunset a Western. Ballardová si uvědomila, že ještě nesnídala a má hlad. Na mořské plody ovšem chuť neměla.

„A co chtěl Bosch?“

„Ptal se Vykopávky na nějaké tělo, které našel před devíti lety. Bosch na tom asi teď dělá.“

„Říkal, že je pořád policajt, ale pro nás už nedělá, ne?“

„Ne, pracuje jako dobrovolník ve Valley, na oddělení v San Fernandu.“

„A co má San Fernando společného s vraždou tady u nás?“

„Netuším, Ballardová. Měla jste se ho zeptat, ale už odešel.“

„To byla rychlovka.“

„Protože Vykopávka si samozřejmě nic nepamatoval.“

„A Dvorek už je taky venku?“

Munroe ukázal na shluk tří aut na obrazovce.

„Je venku, ale taky kód sedm.“

„Asi si tam zajedu a dám si krevetové tacos. Nemám vám přivést?“

„Ne, díky. Vezměte si vysílačku.“

„Rozkaz.“

Cestou zpátky do kanceláře detektivů se ještě zastavila v kuchyňce, vylila kávu do dřezu a umyla hrnek. Pak vytáhla z nabíjecího stojanu vysílačku a zamířila zadním vchodem ke služebnímu autu. Nad ránem bylo chladno, takže Ballardová vytáhla z kufru sáčko a oblékla si ho. Teprve pak opustila parkoviště.

Když přijela k hladovému oknu, Vykopávka u něj ještě parkoval. Jako seržant jezdil v autě sám a měl tím pádem sklony vyhledávat během pauzy společnost kolegů.

MICHAEL CONNELLY

„Sally Rideová,“ pozdravil ji, když si všiml, že si prohlíží křídou napsanou nabídku na tabuli.

„Jak se máš, Vykopávko?“ zeptala se.

„Půlka další kouzelné noci za mnou.“

„To jo.“

Ballardová si objednala krevetové tacos a nešetřila pálivou omáčkou, které byly k dispozici na pultu. Odnesla si jídlo k Dvorekovi, který se opíral o přední blatník služebního vozu a pomalu dojídal. Další dva policisté měli jídlo na kapotě auta zaparkovaného před Derekovým.

Ballardová se opřela o blatník vedle něj.

„Co sis dala?“ zeptal se Derek.

„Krevety,“ odpověděla Ballardová. „Vždycky si objednávám z denního menu, protože pak mám záruku, že je to čerstvé. Dávají na ně to, co předtím koupí v přístavu.“

„Když myslíš.“

„Co mi zbývá.“

Poprvé si kousla. Bylo to dobré a ani trochu necítila rybinu.

„Není to špatné,“ řekla.

„Já jsem si dal rybí speciál,“ řekl Dvorek. „Až mi to sklouzne trochu níž, asi budu muset hodně rychle do kanclu.“

„Nemusím vědět všechno, seržante. Ale když už mluvíme o kanclu, co po tobě chtěl Bosch?“

„Ty jsi ho viděla?“

„Načapala jsem ho, jak čmucha v kanceláři detektivů.“

„Jo, začíná být trochu zoufalý. Hledá jakékoli informace o případu, na kterém teď dělá.“

„V Hollywoodu? Myslela jsem si, že teď pracuje v San Fernandu.“

„To jo. Ale tohle je soukromé vyšetřování. Jde o nějakou holku, co ji zabili před devíti lety. Já jsem našel tělo, ale jinak si pamatuju kulový, takže jsem mu moc nepomohl.“

Ballardová si znovu kousla a přikyvovala. Další otázku položila s pusou plnou krevet a tortilly.

„Co to bylo za holku?“ zeptala se.

„Utekla z baráku. Jmenovala se Daisy. Bylo jí patnáct a šlapala na ulici. Smutný případ. Vídával jsem ji na Hollywood Boulevardu,

TEMNÁ SVATÁ NOC

kousek od Western. Jednou večer nastoupila do špatného auta. Našel jsem ji mrtvou v uličce kousek od Cahuenga Pass. Nález oznámil nějaký anonym, to si pamatuju.“

„Tak si říkala na ulici?“

„Ne, tak se fakt jmenovala. Daisy Claytonová.“

„Dělal tehdy na sexuálním Cesar Rivera?“

„Cesar? To nevím. Je to devět let. Možná jo.“

„No dobře, ale pamatuješ si, že by s tím případem měl Cesar něco společného? Bosch se mu hrabal v šuplíku.“

Dvorek pokrčil rameny.

„Našel jsem tělo a ohlásil to, Renée, to je všechno,“ řekl. „Pak už jsem to neřešil. Ještě si vybavuju, že mě poslali, abych tu uličku zapáskoval a nepouštěl do ní lidi. Byl jsem ucho bez frčky.“

Uniformovaní policisté dostávali za každých pět let služby označení v podobě zlatého proužku. Vykopávka byl před devíti lety úplný nováček. Ballardová přikývla a položila poslední otázku:

„Ptal se tě Bosch na něco jiného než já?“

„Jo, ale ne o té holce. Ptal se na Daisyina přítele a jestli jsem ho po té vraždě ještě někdy viděl na ulici.“

„A kdo byl její přítel?“

„Taky takové dítě ulice. Znal jsem ho pod tagem, který sprejoval: Smažka. Bosch říkal, že se jmenoval Adam něco. Už jsem to zapomněl. Ale moje odpověď zněla ne. Pak už jsem ho nikdy neviděl. Takoví kluci se někde objeví a potom se po nich zase slehne zem.“

„Takže šlo jenom o tohle? Že ti dva spolu chodili?“

„Spíš spolu dělali. Jako kvůli ochraně, chápeš. Taková holka potřebuje mít někoho, kdo ji hlídá. Jako pasáka. Ona šlapala, on na ni dával bacha a prachy si pak rozdělili. Až na to, že tu noc si vzal zrovna volno. Měla holt smůlu.“

Ballardová přikývla. Hádala, že si Bosch s tím Smažkou/Adamem chtěl promluvit, protože toho asi o Daisy Claytonové věděl nejvíc a mohl mít ponětí o tom, kde se během posledního večera svého života pohybovala.

Nebo taky mohl být podezřelým.

„A o Boschovi víš, že jo?“ zeptal se Dvorek.

„Jo,“ přikývla Ballardová. „Tehdy dělal na oddělení.“

MICHAEL CONNELLY

„Víš, jak jsou na chodníku ty hvězdy?“

„Jasně.“

Před hollywoodskou policejní stanicí byly na chodníku hvězdy na památku policistů zabitých ve službě.

„Tak jedna z těch hvězd patří poručíku Harveymu Poundsovi. Byl to Boschův poručík, když tady ještě pracoval. Unesli ho a umřel na infarkt, když ho mučili. To všechno v rámci Boschova případu.“

Tuhle historiku Ballardová ještě neslyšela.

„A odskákal si to někdy někdo?“ zeptala se.

„Na to ti každý řekne něco jiného,“ odpověděl Dvorek. „Podle všeho odstoupili od trestního stíhání, ale jinak je to další ze záhad našeho velkého hnusného města. Říká se, že ten chlap umřel kvůli něčemu, co udělal Bosch.“

„Odstoupit od trestního stíhání“ znamenalo, že byl případ oficiálně uzavřen, ovšem podezřelý nebyl zatčený ani obviněný. Obvykle se tak dělo proto, že byl mrtvý nebo si odpykával doživotní trest za jiný zločin, takže se časově ani finančně nevyplatilo dávat případ k soudu, který by stejně pachateli nepřinesl další trest.

„A spis je určitě někde pečlivě zamčený. Zametený pod kobereček, co?“

Stejně jako ve vrcholné politice se i na LAPD dal případ zamést pod koberec v případě, že by mohl ohrozit kariéru vlivného člověka.

Tahle informace o Boschovi byla zajímavá, ovšem netýkala se toho, co chtěla Ballardová zjistit. Než se jí podařilo přijít na otázku, kterou by nasměrovala Dvoreka zpátky k případu Daisy Claytonové, zaškvřela mu vysílačka a následovalo hlášení ze stanice. Ballardová uslyšela hlas poručíka Munroea, který Dvoreka poslal na adresu v Beachwood Canyon, kde měl dohlédnout na tým, který tam jel řešit nějakou domácí hádku.

„Musím jet,“ prohlásil a zmačkal v ruce alobal, ve kterém dostal tacos. „Jestli teda nechceš jet se mnou a krýt mi záda.“

Ballardová věděla, že to byl vtip. Vykopávka určitě nepotřeboval, aby mu kryl záda detektiv z noční služby.

„Však se uvidíme na stanici,“ řekla. „Pokud se vám to tam nezvrtne a nebudete potřebovat detektiva.“

TEMNÁ SVATÁ NOC

Doufala, že ne. Domácí hádky většinou končily výčitkami, kdo co tomu druhému řekl, a ona v celém případě dělala spíš rozhodčího než detektiva. Ani zjevná zranění vždycky nestačila, aby se situace vyřešila.

„Jasně,“ přikývl Dvorek.

3

Život detektivů, kteří sloužili ve dne, se řídil dopravní situací. Většina z nich jezdila do kanceláře před šestou, aby se brzy odpoledne mohli zase rozprchnout dřív, než se v obou směrech vytvoří zácpa. Přesně s tímhle Ballardová počítala, když se rozhodla, že se zeptá Cesara Rivery na případ Daisy Claytonové. Zbytek směny strávila tím, že na něj čekala, a při tom zkoumala elektronické záznamy, které byly k té devět let staré vraždě k dispozici.

Na oddělení vražd losangeleského policejního oddělení byl stále svatý spis k případu v podobě modrého šanonu plného vytištěných hlášení a fotografií, jemuž se říkalo kniha vražd, ovšem svět se postupně digitalizoval a LAPD se muselo přizpůsobit. Ballardová se pod svým heslem dostala k většině hlášení i fotografií z případu, které už někdo uložil do digitálního archivu. Chyběly jen rukou psané poznámky, které si detektivové většinou psali na vnitřní stranu šanonu.

Nejdůležitější bylo, že se dostala také k chronologickému přehledu, který vždy představoval páteř celého spisu a popisoval všechny kroky, jež detektivové v průběhu vyšetřování podnikli.

Ballardová okamžitě poznala, že vražda byla oficiálně odložena a přidělena jednotce nevyřešených případů. Ta byla součástí oddělení loupeží a vražd, které sídlilo v centru města. Ballardová v něm kdysi pracovala a znala spoustu tamních detektivů i dalších spolupracovníků. Mezi tyto lidi patřil i její bývalý poručík, který ji před třemi lety na vánočním večírku přimáchl na záchodě ke zdi a pokusil se jí dostat do kalhotek. Skutečnost, že ho odmítla a následně na něj podala stížnost, měla za následek, že skončila na noční služ-

TEMNÁ SVATÁ NOC

bě na hollywoodském oddělení. Její stížnost byla uzavřena jako nepodložená, protože ji její tehdejší parták nepodržel, i když byl svědkem celého incidentu. Vedení oddělení se rozhodlo, že nejlepší pro dobro všech bude Ballardovou a poručíka Olivase oddělit. Poručík zůstal na oddělení vražd, zatímco Ballardovou převeli, čímž dostala jasnou informaci. Olivas z celé záležitosti vyšel bez poskvrny, a ona se poroučela z elitního oddělení na místo, o které nikdy nikdo nežádal a na které odcházeli jen podivíni a ztroskotanci.

V posledních měsících Ballardová vnímala ironii celé situace, protože celá země a zábavní průmysl v Hollywoodu se doslova topily ve skandálech, které zahrnovaly nejen sexuální obtěžování, ale i horší věci. Policejní šéf dokonce sestavil tým, který měl na starosti řešit všechny stížnosti přicházející z oblasti filmového průmyslu. Některé byly dokonce několik desítek let staré. Tento tým byl samozřejmě složený z detektivů z oddělení loupeží a vražd a Olivas byl jedním z velitelů.

Ballardová si na Olivase vzpomněla také proto, že ji zvědavost a zájem o Boschův případ přivedly do digitálního archivu oddělení. V podstatě tím, že si z něj vytáhla stará hlášení, žádná pravidla neporušovala, ale případ hollywoodskému oddělení vzali v okamžiku, kdy rozpustili jeho tým pro vyšetřování vražd, a dali ho jednotce nevyřešených případů. Ta byla součástí hlavního oddělení loupeží a vražd a spadala pod Olivase. Ballardová věděla, že svým jednáním zanechá digitální stopu, které by si Olivas mohl všimnout. Pokud by se to stalo, měl by důvod být zlomyslný a zahájit interní vyšetřování s cílem zjistit, proč zasahuje do případu spadajícího do jeho oddělení.

Ani tato hrozba ji však nezastavila. Nebála se Olivase, když za ní před třemi lety na vánočním večírku šel do koupelny; odstrčila ho tak prudce, že spadl do vany. A nebála se ho ani teď.

Chronologický přehled byl sice při procházení případu nejdůležitější, ale Ballardová tentokrát začala rychlou prohlídkou fotografií. Chtěla vidět, jak Daisy Claytonová vypadala živá i po smrti.

V balíčku fotografií našla snímky z místa činu i pitvy, ale taky fotku dívky pózující ve školní uniformě – zřejmě ze soukromé školy. Na bílé halence měla na hrudi vyšité logo s písmeny SSA. Usmívala

MICHAEL CONNELLY

se do foťáku. Měla středně dlouhé blond vlasy, make-up, kterým zakrývala akné na tvářích, a v očích nepřítomný pohled. Někdo okopíroval i zadní stranu fotky, na které stálo: *sedmá třída, ST. Stanislaus Academy, Modesto*.

Ballardová se rozhodla, že si nechá fotky z místa činu na později, a vrátila se k chronologickému přehledu. Nejprve v rychlosti prošla poslední kroky, které byly v případě provedeny. Rychle zjistila, že kromě pravidelných ročních kontrol prováděných v rámci dodržení povinné péče o případ se na něj osm let nikdo nepodíval. Před šesti měsíci byl ovšem přidělen detektivovi Lucii Sotové, která má na starosti odložené případy. Ballardová ji osobně neznala, ale její jméno ano. Byla to nejmladší žena, kterou kdy přidělili jako detektiva na oddělení loupeží a vražd. Tento rekord původně patřil právě Ballardové, která byla v době svého jmenování ještě o osm měsíců starší.

„Šťastná Lucy,“ řekla Ballardová nahlas.

Ballardová stejně tak věděla, že Sotová je součástí hollywoodského týmu pro sexuální obtěžování, protože velení – většinou muži, a k tomu běloši – dobře chápalo, že je moudré mít v něm co nejvíc žen. Sotová už byla v médiích známou osobou a hrdinkou. Také proto se dostala na oddělení loupeží a vražd a díky tomu často zastupovala tým na tiskových konferencích a při styku s médii.

Ballardová se při tomto zjištění zamyslela. V rychlosti si události seřadila. Před šesti měsíci si Sotová buď vyžádala, nebo jí byl přidělen odložený případ Daisy Claytonové. Krátce nato ji převedeli z jednotky nevyřešených případů do týmu proti sexuálnímu obtěžování. Následně se Bosch objeví na hollywoodské stanici, ptá se na případ, a navíc se pokouší nahlédnout do šuplíku detektiva z oddělení sexuálních trestných činů.

Mezi tím vším muselo existovat spojení, jen ho Ballardová zatím neviděla. Když pak znovu prohledala databázi oddělení a nechala si zobrazit všechny případy, v nichž byl Bosch jako hlavní vyšetřovatel, rychle spojení našla a začala chápat. Dostala se až k poslednímu případu, který Bosch řešil před odchodem z LAPD. Byla to několikanásobná vražda. Vrah zapálil budovu, ve které se udusilo kouřem několik obětí, mezi nimiž byly i děti. V několika hlášeníh,

TEMNÁ SVATÁ NOC

které se k případu vztahovaly, byla jako Boschův partner uvedena Lucia Sotová.

To bylo spojení, které Ballardová hledala. Sotová převzala případ Claytonové a pak se jí do něj podařilo vtáhnout bývalého parťáka Bosche, i když už na oddělení nepracoval. Ballardová však zatím neznala důvod. Neexistovalo logické vysvětlení, proč by Sotová sahala pro pomoc s vyšetřováním mimo oddělení, zejména když ji z jednotky nevyřešených případů stáhli a přesunuli do nového týmu.

Protože zatím nedokázala tuto otázku zodpovědět, vrátila se ke složce s případem a začala ho procházet od začátku. Daisy Claytonová byla chronická útěkářka, která opakovaně prchala z domu i z pěstounských a dětských domovů, kam ji úřad sociálně právní ochrany dětí umístil. Když utekla, pokaždé skončila na ulici v Hollywoodu, kde se připojila k dalším dětem bez domova a bydlela s nimi v táboře nebo squatu. Pila, brala drogy a prodávala se na ulici.

První policejní záznam získala Daisy šestnáct měsíců před svou smrtí. Následovalo několik zatčení za drogy, příživnictví a nabízení sexuálních služeb. Vzhledem k jejímu věku skončila všechna zatčení tím, že ji vrátili matce, Elizabeth, nebo na sociálku. Vypadalo to ale, že nic z toho jí nedokázalo zabránit, aby se zase vrátila na ulici a zůstala pod vlivem Adama Sandse, devatenáctiletého bezdomovce, který už měl rovněž bohaté zkušenosti s drogami a zločinem.

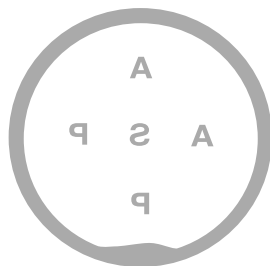
Detektivové, kteří začali případ vyšetřovat, Sandse důkladně vyslechli a ptali se ho na vztahy a zvyky oběti. Tvrdil, že neví, s kým se večer, kdy byla zavražděna, potkala. Vyšetřovatelům řekl, že postávala kousek od nákupního centra na Hollywood Boulevard nedaleko Western Avenue, kde byla rovněž večerka a obchod s alkoholem. Oslovovala muže, když vycházeli z obchodu, a pak s nimi spala v autě v některé z postranních uliček. Sands vypověděl, že ji při sjednávání obchodu často hlídal, ale inkriminovaný večer ho sebrali poldové za to, že se nedostavil k soudu, který měl projednávat jeho přestupek při drogové štáře.

Daisy zůstala na chodníku sama a její mrtvola se našla následující noc v jedné z uliček, kam jezdila. Byla nahá a na těle měla stopy

MICHAEL CONNELLY

násilného sexuálního útoku a mučení. Pak ji navíc někdo omyl bělidlem. Žádná část jejího oblečení se nikdy nenašla. Detektivové zjistili, že od doby, kdy ji naposledy někdo viděl oslovovat zákazník na chodníku, do anonymního telefonátu, který oznámil nález jejího těla v popelnici kousek od Cahuengy, kde ho také policista Dvorek objevil, uběhlo asi dvacet hodin. Nikomu se nepodařilo vypátrat, co se s ní během té doby dělo, ale skutečnost, že vrah její tělo důkladně očistil, dávala tušit, že ji nejprve někam odvezl, tam znásilnil a zavraždil, a nakonec omyl, aby se zbavil všech důkazů, které by ho mohly usvědčit.

Jediná stopa, která detektivy v průběhu celého vyšetřování mátlala, byla pohmožděnina, jíž oběti na těle zjevně zanechal vrah. Byl to kruh o pěti centimetrech v průměru nad pravým bokem. V kruhu se nacházela jakási křížovka z písmen A-S-P seřazených horizontálně i vertikálně s písmenem S uprostřed.

Písmena byla na těle oběti zrcadlově obrácená, což naznačovalo, že na nástroji nebo zařízení, které modřinu zanechalo, byla správně. Kruh kolem písmen vypadal jako symbol hada, který si požívá ocas, ale tkáň byla oteklá a nedalo se to poznat stoprocentně.

Vyšetřovatelé věnovali hledání významu křížovky spoustu hodin, ale nedošli k žádnému jednoznačnému závěru. Případ původně vyšetřovali dva detektivové z oddělení vražd hollywoodského oddělení, ovšem pak došlo ke snížení počtu místních oddělení a Hollywood o svou slavnou jednotku přišel. Případ převzalo olympské oddělení. Vyšetřovatelé se jmenovali King a Carswell a Ballardová ani jednoho neznala.

TEMNÁ SVATÁ NOC

Pitvou byl čas smrti stanoven na deset hodin od okamžiku, kdy oběť viděli naposledy, a deset hodin předtím, než se našlo její tělo.

Ve zprávě soudního lékaře bylo jako příčina smrti uvedeno uškrcení. Doktor následně závěr dále rozvedl a uvedl, že podle otisků prstů na hrdle byla oběť uškrcena zezadu, možná během pohlavního styku. K poškození tkáně ve vagíně a řitním otvoru došlo před smrtí i po ní. Po smrti také někdo oběti odstranil nehty. Vrah se tím zřejmě snažil zabránit tomu, aby někde zůstaly biologické stopy.

Na těle se našly posmrtné otlačeniny a odřeniny, k nimž podle vyšetřovatelů došlo při čištění těla tvrdým kartáčem a bělidlem, které se našlo ve všech tělních otvorech včetně úst, krku a ušních kanálků. Koroner z toho usoudil, že tělo bylo do roztoku během čištění ponořeno celé.

Tato zjištění společně s časem úmrtí přivedla vyšetřovatele k závěru, že vrah Daisy odvezl do nějakého hotelového pokoje, případně jinam, kde měl možnost napustit čisticím roztokem vanu.

„Měl to naplánované,“ řekla Ballardová nahlas.

Závěr vyvozený z použití čisticího roztoku vedl původní vyšetřovatele k tomu, že v prvních dnech procházeli každý motel a hotel v oblasti Hollywoodu, kde se dalo jít z parkoviště přímo do pokoje. Všem zaměstnancům na všech směnách ukázali Daisyinu školní fotku, údržbáře upozornili, aby hlásili jakýkoli silný zápach chloru a prohledali všechny popelnice a odpadkové koše, jestli v nich nejdou prázdné obaly. Veškerá snaha byla marná. Místo vraždy se nikdy nenašlo, a bez místa činu neměl případ už od začátku velkou šanci. Po šesti měsících byl odložen, neboť vyšetřovatelé neměli žádné stopy ani podezřelé.

Ballardová se nakonec vrátila k fotografiím z místa činu, a tentokrát je navzdory jejich nevábné povaze pečlivě zkoumala. Věk oběti, stopy na jejím těle a krku, z nichž bylo zjevné, že vrah musel mít ohromnou sílu, polohu, v jaké ji našli v soukromé popelnici... všechno to v Ballardové vyvolávalo hrůzu, smutný soucit s tím, čím si ta dívka musela projít. Ballardová nikdy nebyla typem detektiva, který dokáže nechat na konci směny práci v šuplíku. Nosila si ji s sebou, a právě tato empatie jí dávala sílu.

MICHAEL CONNELLY

Předtím, než ji převedli na noční službu, chtěla se na oddělení specializovat na sexuálně motivované vraždy. Její tehdejší parťák, Ken Chastain, byl na sexuální vraždy jeden z nejlepších. Oba se učili od detektiva Davida Lambkina, experta oddělení, který byl něco jako jejich mentor, dokud to nezabalil a nepřestěhoval se z města na pacifický severozápad.

Směr, jímž se chtěla ubírat, zásadně změnilo její přeložení na noční službu, ovšem když se nyní probírala spisem Claytonové, viděla za všemi hlášeními a slovy sexuálního predátora, kterého deset let nikdo neodhalil. Ucítila, jak ji to chytilo. Stejný pocit ji kdysi přivedl k myšlence, že se stane policistkou a bude lovit muže, kteří ubližují ženám a odhazují je do popelnic v zapadlých uličkách. Chtěla se stát součástí toho, co dělal Harry Bosch.

Ballardovou z myšlenek vytrhly hlasy. Zvedla hlavu od monitoru a podívala se přes přepážku. Spatřila dva detektivy, kteří si právě svlékali saka a věšeli je přes opěradlo židle, připravení pustit se do práce.

Jedním z nich byl Cesar Rivera.

4

Ballardová si sbalila věci a opustila své vypůjčené pracovní místo. Nejdříve se vydala k tiskárně, aby si vyzvedla hlášení, která už dříve napsala a dala vytisknout. Poručík, jenž velel detektivům, byl ze staré školy a měl rád ráno na stole vytisknutá hlášení, i když mu je samozřejmě zároveň poslala elektronicky. Oddělila od sebe hlášení o úmrtí od dřívějšího vloupání, secvakla je sešívačkou a pak odnesla do přihrádky na stole poručíkova administrativního pracovníka, aby je měl připravená, až přijde do práce. Pak se přesunula k sekci sexuálních trestných činů a postavila se za Riveru. Ten seděl za stolem a připravoval se na pracovní den tak, že si právě nalil do kávy malou flaštičku whisky, jakou dávali třeba v letadle. Když na něj promluvila, vůbec nenaznačila, že ho při tom viděla.

„Ave Caesar.“

Rivera byl další z detektivů, kteří nosili knírek, ten jeho však byl na hnědé pokožce skoro bílý. Stejně bílé byly jeho dlouhé vlasy, které přesahovaly standard LAPD, což se ovšem u starého detektiva dalo tolerovat. Trochu sebou v křesle trhl. Zřejmě měl strach, že někdo viděl jeho ranní rituál. Otočil se, a když spatřil Ballardovou, uklidnil se. Bylo mu jasné, že zrovna ona z toho vědu dělat nebude.

„Renée,“ řekl. „Copak, kočko? Neseš mi něco?“

„Ne, nic,“ odpověděla. „V noci byl klid.“

Ballardová stála raději o kus dál pro případ, že by byla cítit rozkladem.

„Tak o co jde?“ zeptal se Rivera.

MICHAEL CONNELLY

„Už jsem na odchodu,“ odpověděla Ballardová. „Ale chtěla jsem se na něco zeptat. Znáš chláпка, který tady kdysi pracoval, jménem Harry Bosch? Dělal na vraždách.“

Ukázala do rohu místnosti, kde kdysi sídlil tým specializovaný na vraždy. Teď jejich místo dostal protigangový tým.

„Než jsem nastoupil já,“ přikývl Rivera. „Jako samozřejmě ho znám, toho asi znají všichni. Ale nikdy jsem s ním nemluvil. Proč?“

„Dneska ráno byl na stanici,“ vysvětlila Ballardová.

„Myslíš v noci?“

„Jo, prý potřeboval mluvit s Dvorem o nějaké staré vraždě. Ale našla jsem ho, jak se ti hrabe v šuplíku.“

Ukázala na dlouhou řadu skříněk u stěny. Rivera zavrtěl zmateně hlavou.

„V mém šuplíku?“ podivil se. „Sakra, proč?“

„Jak dlouho děláš na hollywoodském oddělení, Cesare?“ zeptala se Ballardová.

„Sedm roků, co to s tím má...“

„Znáš jméno Daisy Claytonová? Zavraždili ji v roce dva tisíce devět. Neuzavřený případ, sexuálně motivovaná vražda.“

Rivera zavrtěl hlavou.

„To bylo přede mnou,“ řekl. „Tehdy jsem ještě dělal v Hollenbecku.“

Vstal a přešel k řadě skříněk. Vytáhl z kapsy klíčky a otevřel horní zásuvku ze čtyř, které mu patřily.

„Teď je zamčená,“ řekl. „A když jsem včera večer odcházel, tak byla taky.“

„Zamkla jsem ji, když odešel,“ řekla Ballardová.

O tom, že v zásuvce našla ohnutou kancelářskou sponku, se mu nezmínila.

„A není Bosch náhodou v důchodu?“ zeptal se Rivera. „Jak se sem dostal? Nechal si tři devítky?“

Každý policista dostal klíč, kterému se říkalo 999. Ten pasoval ke všem zadním vchodům od všech policejních stanic ve městě. Rozdávali je jako zálohu k elektronickým identifikačním kartám, které často nefungovaly, když nešel proud. Jakmile policista odcházel do důchodu, město klíče nijak pečlivě nevybíralo.

TEMNÁ SVATÁ NOC

Možná, ale mně řekl, že ho pustil poručík Munroe, aby mohl na Dvoreka počkat, než se vrátí z výjezdu,“ řekla Ballardová. „Coural se tady a já jsem ho načapala, jak se ti dívá do spisů. Pracovala jsem támhle v rohu, takže mě neviděl.“

„A on ti řekl o tom Daisyině případu?“

„O Daisy Claytonové. Ne, ptala jsem se Dvoreka a on mi prozradil, že se o ní chtěl Bosch bavit. Dvorek ji tenkrát našel.“

„A tehdy to byl Boschův případ?“

„Ne. Dělal na tom King s Carswellem. Teď ho mají odložené případy v centru.“

Rivera se vrátil ke stolu, vzal si kafe, ale zůstal s ním stát. Dlouze se napil a pak hrnek prudce odtrhl od úst.

„Sakra, vím, co tam dělal,“ řekl.

„Co?“ zeptala se Ballardová.

V jejím hlase bylo znát napětí a zvědavost.

„Nastoupil jsem, zrovna když to tady reorganizovali a přesouvali vraždy na západní oddělení,“ řekl Rivera. „Přibírali lidi na sex, takže vzali mě. Já a Sandoval jsme přišli navíc, ne na výměnu. A ještě k tomu jsme oba byli z Hollenbecku.“

„Okay,“ přikývla Ballardová.

„Takže mi poručík přidělil támhleto skříňku a dal mi klíče. Jenomže když jsem ji otevřel a chtěl si do ní dát věci, byla plná. Všechny čtyři šuplíky. A Sandoval na tom byl stejně, taky všechny čtyři plné.“

„Plné čeho? Jako složek?“

„Ne, ve všech šuplících byly buzerky. Až po okraj. Chlapi z vražd, a ostatní detektivové vlastně taky, se rozhodli, že si po digitalizaci karty nechají, a tak je nacpali do šuplíků.“

Rivera mluvil o formulářích, které se oficiálně jmenovaly záznam z terénního výslechu. Byly to papíry formátu A5, které vyplňovali policisté v případech, že někoho zastavili a vyslechli na ulici. Na přední straně byly předtištěné kolonky, do kterých se vypisovaly identifikační údaje jako například jméno, datum narození, adresa, příslušnost ke gangu, tetování a známí. Zadní strana byla čistá a policista na ni mohl napsat jakékoli informace o dotyčném, které považoval za důležité.

MICHAEL CONNELLY

Policisté jich u sebe měli celý bloček, buď přímo v kapse, nebo v autě. Když Ballardová ještě pracovala na pacifickém oddělení, měla ho pod stínítkem. Na konci směny se karty odevzdávaly veliteli a úředníci prepisovali jejich obsah do databáze, aby se v nich dalo vyhledávat. Pokud někdo dal v databázi vyhledat jméno, které policista na kartu zapsal, měl k dispozici alespoň základní sadu informací, adresu a jména známých, o než se mohl opřít.

Americký svaz pro občanské svobody proti používání formulářů a sběru informací od občanů, kteří nespáchali zločin, dlouhodobě protestoval a tvrdil, že jde o nezákonný postup a omezování svobody, a často otázky policistů komentoval tak, že jde o šikanu a zastrašování občanů, případně o nezákonné zadržování osob. Oddělení všechny pokusy o zrušení systému užitečných kartiček smetlo ze stolu a spousta pochůzkářů jim začala říkat *buzer karty*, zkráceně *buzerky*, čímž zcela otevřeně útočili na svaz pro občanské svobody.

„Proč si je nechávali?“ zeptala se Ballardová. „Všechno je přece zdigitalizováno v databázi, kde se líp hledá.“

„Netuším,“ odpověděl Rivera. „V Hollenbecku se to nedělalo.“

„A co jsi s nimi udělal? Vyhodil jsi je?“

„Jo, normálně jsme ty šuplíky se Sandym vysypali.“

„Jako že jste všechno vyhodili?“

„Ne, na tomhle oddělení jsem se naučil jednu věc – nebýt tím, kdo za něco může. Nastrkali jsme je do krabic a odnesli do skladu. Ať je vyhodí někdo jiný.“

„Do kterého skladu?“

„Do toho, co je na druhé straně parkoviště.“

Ballardová přikývla. Věděla, že myslí budovu na jižní straně parkoviště, které patřilo ke stanici. Byl to přízemní dům, v němž kdysi sídlily technické služby města. Když však před časem stanice potřebovala více místa, dostala ho. Teď byla budova z velké části nevyužitá. Ve dvou větších prostorách se nacházela posilovna a tělocvična se žíněnkami pro nácvik bojových umění, ovšem menší místnosti zůstaly prázdné a využívaly se jako neoficiální skladiště.

„A to už je sedm let?“ zeptala se.

„Víceméně,“ přikývl Rivera. „Nestěhovali jsme všechno najednou. Vyklidil jsem jeden šuplík, a když jsem ho po nějaké době za-

TEMNÁ SVATÁ NOC

plnil, musel jsem udělat místo v druhém. A tak dál. Trvalo mi to asi rok.“

„A proč si myslíš, že u tebe včera v noci Bosch hledal buzer karty?“

Rivera pokrčil rameny.

„V tom šuplíku by správně měly být buzerky z doby, kdy došlo k té vraždě, o které jsi mluvila, ne?“

„Ale ty jsou všechny zdigitalizované v databázi.“

„Asi ano. Jenomže co bys zadala do vyhledávače? Víš, jak to myslím? To je ten problém. Jestli chtěl zjistit, kdo se v té době potuloval po Hollywoodu, podle čeho by to asi hledal?“

Ballardová souhlasně přikývla, ale věděla, že existuje spousta způsobů, jak z výsledků v databázi dostat potřebnou informaci. Bylo například možné vyhledávat podle místa v rámci konkrétního časového období. V tomto ohledu se Rivera nejspíš pletl, ovšem zároveň měl pravdu, co se týče Bosche. Byl to detektiv ze staré školy. Chtěl si projít záznamy z terénu a zjistit, s kým v době, kdy došlo k vraždě Claytonové, policisté na ulici mluvili.

„Tak jo,“ řekla. „Mizím. Užij si to. A dávej na sebe bacha.“

„Jo, dík. Ty taky, Ballardová,“ odpověděl Rivera.

Ballardová vyšla z kanceláře detektivů a vydala se do dámské šatny v prvním patře. Převlékla se z kostýmku do tepláků. Měla v plánu jet do Venice, dát prádlo do čistírny, vyzvednout psa v hotelu, kam ho dávala na noc, a pak vyrazit se stanem a paddleboardem na pláž. Až si odpočine a rozmyslí si, co dál, může odpoledne řešit problém s Boschem.

Když kráčela přes parkoviště za stanicí, ranní slunce ji páliło do očí. Odemkla dodávku a hodila zmuchlaný kostýmek na sedadlo spolujezdce. Pak si všimla na jižní straně parkoviště technických budov a rozhodla se, že ještě neodjede.

Odemkla si čipovou kartou, vešla do budovy a našla v ní několik kolegů z noční směny, kteří se snažili rychle dokončit práci, aby se dostali domů dřív, než začne dopravní špička. Posměšně jim zasalutovala a vydala se chodbou vedoucí k bývalým kancelářím magistrátu, které teď sloužily jako skladiště. V první místnosti našla

MICHAEL CONNELLY

předměty z jednoho ze svých případů. Před rokem zatkla zloděje, který měl pokoj v motelu plný nakradených věcí a předmětů, jež koupil na internetu a zaplatil ukradenými kreditkami. Dnes byl již případ uzavřen, ovšem velkou část zabaveného majetku si ještě majitelé nevyzvedli. Shromáždili ho tedy na stanici, kde oběti dostanou poslední možnost přihlásit se o něj v rámci tradičního každoročního dne otevřených dveří.

Vedlejší kancelář byla přečpaná krabicemi se složkami starých případů, které se z různých důvodů ještě nemohly skartovat. Ballardová se tu porozhlédla a několik krabic posunula, aby se dostala k jiným. Po chvíli otevřela zaprášenou bednu plnou lístečků, jak se formulářům z terénního výslechu taky někdy příhodně říkalo. Snaha se vyplatila – našla poklad.

O dvacet minut později už měla na chodbě podél zdi naskládaných dvanáct podobných krabic plných karet. Když z každé vytáhla pár náhodných lístečků, zjistila, že nejstarší pocházejí z roku 2006, kdy se začalo s digitalizací, a nejnovější z roku 2010, kdy na hollywoodském oddělení zrušili sekci vražd.

Ballardová odhadovala, že v každé krabici jich může být zhruba tisícovka. Pečlivě je všechny projít by trvalo hodiny. Napadlo ji, jestli měl právě tohle Bosch v úmyslu, nebo jestli chtěl hledat konkrétní lísteček, případně například karty z období jediné noci, třeba z té, kdy unesli Daisy Claytonovou.

Na odpověď se bude muset Bosche zeptat osobně.

Nechala na řadě krabic na chodbě lístek se vzkazem, že si je tam odložila. Vrátila se na parkoviště, zkontrolovala popruhy, které na hausech držely paddleboard, a sedla si za volant. Krátce poté, co ji převedeli na hollywoodské oddělení a rozkřiklo se, že na bývalém pracovišti podala stížnost kvůli sexuálnímu obtěžování, se objevili tací, kdo se jí pokoušeli mstít. Někdy šlo o špatné vtipy, jindy to bylo horší. Jednou ráno po směně zastavila dodávku před elektrickou bránou na parkovišti, prkno jí sjelo ze střechy a vrazilo do pletiva tak silně, že laminát na špičce popraskal. Tehdy si prkno opravila sama, ale od té doby každé ráno kontrolovala, zda je správně upevněné.

Jela po La Brea na dálnici číslo 10 a po ní k pláži. Počkala, až bude pár minut po osmé, a pak zavolala na číslo na oddělení loupe-

TEMNÁ SVATÁ NOC

ží a vražd, které měla stále připravené v telefonu. Hovor vzal úředník a Ballardová si vyžádala k telefonu Lucy Sotovou. Snažila se její jméno vyslovit pokud možno familiárně, aby to vypadalo, že jde o běžnou komunikaci mezi dvěma známými policistkami. Úředník ji beze slova přepojil.

„Detektiv Sotová.“

„Tady detektiv Ballardová, hollywoodské oddělení.“

Chvilí trvalo, než Sotová odpověděla.

„Vás znám,“ řekla. „Co pro vás můžu udělat, detektive Ballardová?“

Ballardová byla zvyklá, že ji znají i detektivové, se kterými se nikdy osobně nesetkala. V případě žen to bylo trochu divné. Buď Ballardovou obdivovaly za to, že na oddělení vydržela, nebo se naopak domnívaly, že jim svým jednáním ztížila pozici. Ballardová musela vždy nejprve zjistit, který z obou postojů její kolegyně zastává, ovšem Sotová ničím nenaznačila, do jakého tábora patří. Skutečnost, že jméno Ballardové nahlas zopakovala, dávala tušit, že chce partnerovi nebo nadřízenému říct, s kým telefonuje.

Protože Ballardová nevěděla, na čem je, rozhodla se trochu otevřít.

„Dělám na noční směně,“ řekla. „Občas se celou noc nezastavím, jindy se zase nic neděje. Poručík po mně chce, abych měla vždycky v záloze případ, kterým se zabavím.“

„Nechápu,“ odpověděla Sotová. „Co s tím mám společného já? Omlouvám se, ale mám tady zrovna něco...“

„Jo, je mi jasné, že máte práci. Jste v týmu specializovaném na sexuální zločiny. Proto vám volám. Jde o jeden z vašich odložených případů, na kterém teď neděláte, protože jste v novém týmu. Chtěla bych se na něj mrknout.“

„Který případ?“

„Daisy Claytonová. Patnáctiletá holka zavražděná tady v...“

„Vím, který myslíte. A proč vás zajímá zrovna tenhle?“

„U nás to byl ve své době velký případ. Slyšela jsem, jak se o něm baví pochůzkaři, něco jsem si k němu našla a začalo mě to zajímat. Říkala jsem si, že kvůli práci v týmu s tím teď moc nepohnete.“

„A vy byste to chtěla zkusit.“

MICHAEL CONNELLY

„Nic neslibuju, ale ano. Ráda bych se na něj mrkla. Samozřejmě vás budu informovat. Je to váš případ. Jenom bych udělala nějakou tu černou práci na ulici.“

Ballardová už najela na dálnici, ale teď stála. Protože se zdržela prohledáváním krabic ve skladu, vjela přímo do zácpy. Bylo jí jasné, že než se dostane na vodu, zvedne se ranní vánek. Bude pádlovat proti němu a proti krátkým nízkým vlnám, které požene na břeh. Nestihne nejlepší chvíli, která pro pádlování nastávala krátce předtím.

„Ten případ je devět let starý,“ řekla Sotová. „Na ulici toho asi moc nezjistíte. A na noční už vůbec ne. Budete se pachtit zbytečně.“

„No, možná jo,“ připustila Ballardová. „Ale pachtit se budu já. Tak bude vám to vadit, nebo ne?“

Následovala další dlouhá odmlka. Tak dlouhá, že se Ballardová v koloně posunula o metr a půl.

„Asi bych vám měla něco říct,“ odpověděla Sotová. „Na ten případ se rozhodl mrknout ještě někdo jiný. Někdo mimo oddělení.“

„Fakt?“ podivila se Ballardová. „A kdo?“

„Můj starý parťák. Jmenuje se Harry Bosch. Už je v důchodu, ale... tu práci potřebuje.“

„Takové lidi znám. Dobře. Měla bych vědět ještě něco? Byl to jeho případ?“

„Ne. Ale zná matku oběti. Dělá to pro ni. Je do toho zakousnutý jako pes.“

„Jsem ráda, že to vím.“

Ballardová začínala lépe chápat, jak jsou rozdané karty. Tohle byl skutečný důvod, proč Sotové volala. Svolení, že může na případu dělat, ji zajímalo ze všeho nejméně.

„Jestli něco zjistím, dám vám vědět,“ řekla Ballardová. „A беру to tak, že případ je váš.“

Ballardová měla pocit, že zaslechla tlumený smích.

„Ballardová?“ dodala Sotová tiše. „Říkala jsem, že vás znám. A znám taky Olivase. Dělán s ním. Chtěla jsem vám říct, že si váším toho, co jste udělala, a vím, že jste to odnesla.“

Ballardová si pro sebe přikývla.

„To se dobře poslouchá,“ odpověděla. „Ozvu se.“

BOSCH

5

Budova soudu v San Fernandu se nacházela jen blok pěšky od staré věznice, kde si Bosch zřídil kancelář. Ušel tu vzdálenost rychle, jako by ho pohánělo povolení k domovní prohlídce, které držel v ruce. Soudce Atticus Finch Landry si ho přečetl přímo v síni, a než ho na příslušné stránce podepsal, položil Boschovi formálně několik otázek. Bosch se konečně mohl oficiálně pustit do hledání kulky, jejíž náleznost možná povede k zatčení podezřelého a uzavření případu.

Vzal to zkratkou přes dvůr technických služeb k zadnímu vchodu staré věznice. Cestou k bývalé cele pro opilce, kde na kovových regálech ležely spisy neuzavřených případů, vytáhl klíč k visacímu zámku. Zjistil, že nechal odemčeno, a v duchu si vynadal. Bylo to porušení jeho vlastního pravidla stejně jako pravidel oddělení. Spisy měly být neustále pod zámkem. Bosch navíc nerad nechával rozdělanou práci na stole bez dozoru, i když si třeba jen na čtyřicet minut odskočil k sousedovi pro povolení k prohlídce.

Přešel k provizornímu stolu, který tvořily dřevěné dveře položené na dvou hromadách krabic se spisy, a posadil se. Okamžitě si všiml, že na zavřeném notebooku leží zkroucená kancelářská sponka.

Hleděl na ni. Nedal jí tam on.

„To jste si u nás zapomněl.“

Bosch zvedl hlavu. Na staré lavici mezi volně stojícími regály se spisy ležela žena, kterou viděl včera v noci na hollywoodské stanici. Detektiv. Když vešel do cely, byla mimo jeho zorný úhel. Podíval se na otevřené dveře, u kterých na řetízku visel zámek.

„Vy jste Ballardová, že?“ řekl. „Jsem rád, že jsem ještě nezblblnul. Byl jsem si jistý, že jsem zamkl.“

MICHAEL CONNELLY

„Pustila jsem se dovnitř sama,“ odpověděla Ballardová. „To jsem se naučila na internetu. Lockpicking101.com. Stránky o otevírání zámků pro samouky.“

„To je moc užitečné. A jestli mě teď omluvíte, mám práci. Právě jsem dostal povolení k prohlídce a musím přijít na to, jak ji provedu, aniž by to podezřelý zjistil. Co chcete, detektive Ballardová?“

„Abyste mě přibral.“

„Přibral?“

„K případu Daisy Claytonové.“

Bosch se nad tím na chvíli zamyslel. Byla atraktivní, kolem pětatřiceti, měla hnědé vlasy po ramena s pramínky světlými od slunce a štíhlou vysportovanou postavu. Nebyla oblečená do práce. V noci na sobě měla kostýmek, který budil mnohem větší respekt. To byla u LAPD nutnost. Bosch věděl, že detektivové se tam ke kolegyním často chovali jako k sekretářkám.

Ballardová byla krásně opálená, což Boschovi nesešlo k někomu, kdo dělá jen noční směny. Ze všeho nejvíc na něj udělalo dojem, že to nebylo ještě ani dvanáct hodin, co ho načapala u zásuvek v hollywoodské kanceláři detektivů, a už se zjevně dovtípila, na čem dělá.

„Mluvila jsem s vaší bývalou parťačkou Lucy,“ řekla Ballardová. „Dala mi požehnání. A stejně je to případ hollywoodského oddělení.“

„Byl – než ho převzalo oddělení loupeží a vražd,“ namítl Bosch. „Teď patří jim, ne Hollywoodu.“

„A vy patříte kam? U LAPD už nejste. A žádnou vazbu případu na San Fernando jsem nenašla.“

Jako dobrovolník u SFPD se Bosch v posledních třech letech věnoval všem možným odloženým případům – vraždám, znásilněním, ublížením na zdraví. Stále to však byla práce na částečný úvazek.

„Mám tady volnou ruku,“ odpověděl Bosch. „Dělám na místních případech, ale taky na svých. Daisy Claytonová je můj případ. Dalo by se říct, že jsem v něm osobně zainteresován. To je odpověď na vaši otázku, kam patřím.“

„A já mám na hollywoodské stanici dvanáct krabic buzer karet,“ řekla Ballardová.

TEMNÁ SVATÁ NOC

Bosch přikývl. Udělala na něj ještě větší dojem. Jakýmsi způsobem se jí podařilo zjistit, pro co si do Hollywoodu přijel. Jak si ji prohlížel, uvědomil si, že není jen opálená. Její kůže vypovídala o rodičích různých ras. Hádal, že je z poloviny běloška a z poloviny Polynésanka.

„Napadlo mě, že kdybychom se na ně vrhli spolu, za pár nočních je projdeme,“ řekla Ballardová.

Přišla s nabídkou. Chtěla, aby ji k případu vzal, a výměnou mu nabízela to, co hledal.

„S těmi buzer kartami to asi nevyjde,“ odpověděl. „Dostal jsem se v tom případě do slepé uličky. Doufal jsem, že v nich třeba něco najdu.“

„To mě překvapuje,“ podivila se Ballardová. „Slyšela jsem, že nikdy neztrácíte stopu. Vaše bývalá parťačka říkala, že se umíte zakousnout jako pes.“

Bosch nevěděl, co na to říct, takže jen pokrčil rameny.

Ballardová vstala a přešla k němu uličkou mezi regály.

„Někdy je v noci čas, někdy ne,“ řekla. „Zkusím se do těch lísťků dneska mezi výjezdy pustit. Mám hledat něco konkrétního?“

Bosch se zarazil, ale bylo mu jasné, že se bude muset rozhodnout. Buď jí věřit, nebo ji odpálkovat.

„Dodávky,“ odpověděl. „Hledejte firemní dodávky, možná chlap, kteří vozili chemikálie.“

„Protože ji v takové dodávce mohl odvézt,“ řekla.

„Nejspíš.“

„Ve spise stálo, že ji ten chlap odvezl domů nebo do motelu. Každopádně někam, kde byla vana, aby mohl očistit tělo.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Ne, neudělal to ve vaně,“ odpověděl.

Upřeně se na něj dívala, čekala a nepoložila otázku, která se nabízela. Jak to mohl vědět?

„Tak jo, pojdte se mnou,“ řekl nakonec.

Vstal, vyvedl ji z cely a pak k východu vedoucímu na dvůr technických služeb.

„Předpokládám, že jste viděla spis i fotky,“ řekl.

„Ano,“ přikývla. „Všechno, co se zdigitalizovalo.“

MICHAEL CONNELLY

Vyšli na dvůr, který měl podobu velkého betonového prostranství obehnaného zdí. U zadní stěny se nacházely čtyři garáže s nářadím a ponky, kde se opravovala auta i různé stroje. Bosch do jedné z nich Ballardovou zavedl.

„Viděla jste ten symbol na jejím těle?“

„Písmena A-S-P?“

„Ano. Detektivové, kteří případ tehdy vyšetřovali, si je vyložili špatně. Dostali se do spirály, která byla od začátku špatně.“

Přešel k ponku a natáhl se k polici, na níž ležela dlouhá průhledná plastová nádoba s modrým víkem. Sundal ji a podal Ballardové.

„Stolitrová bečka,“ řekl Bosch. „Daisy měřila metr sedmapadesát a vážila sedmačtyřicet kilo. Byla malá. Strčil ji do bečky a pak dolil čistící roztok. Nestrkal ji do vany.“

Ballardová si nádobu prohlížela. Boschovo vysvětlení bylo uvěřitelné, ovšem nedalo se prokázat.

„To je ale jenom teorie,“ namítla.

„Není to teorie,“ zavrtil hlavou.

Položil bečku na zem, aby mohl otevřít víko. Pak nádobu zvedl a naklonil ji, aby do ní viděla. Strčil ruku dovnitř a ukázal na značku výrobce vylisovanou na dně do plastu. Měla podobu kruhu o průměru pěti centimetrů, ve kterém byla vertikálně i horizontálně písmena A-S-P.

„A-S-P,“ řekl. „*American Storage Products* nebo *American Soft Plastics*. Stejná společnost, ale dva názvy. *Americké skladovací produkty* nebo *Americké měkké plasty*. Vrah ji dal do takového barelu. Nepotřeboval vanu ani motel. Stačila bečka a dodávka.“

Ballardová strčila ruku do barelu a přejela prsty po značce firmy. Boschovi bylo jasné, že dochází ke stejnému závěru jako on. Logo bylo vytlačené do plastu na dně tak výrazně, že jeho obrysy i písmena značně vyčnívaly. Určitě bylo možné, že se logo mohlo otisknout do Daisyiny kůže.

Ballardová vytáhla ruku a zvedla hlavu od barelu k Boschovi.

„Jak jste na to přišel?“ zeptala se.

„Uvažoval jsem stejně jako on,“ odpověděl Bosch.

„Budu hádat. Dohledat ty barely není možné.“

TEMNÁ SVATÁ NOC

„Vyrábějí se v Gardeně, odkud je rozvážejí ke všem možným prodejcům. Sice něco málo prodávají přímo firmám, ale jestli myslíte, že zjistíme, kde ho koupil, tak na to zapomeňte. Dostanete je ve všech řetězcích, jako jsou Target nebo Walmart.“

„Tak to je v pytli.“

„Jo.“

Bosch zacvakl plastové víko zpátky a chtěl barel vrátit na polici.

„Můžu se podívat?“ zeptala se Ballardová.

Bosch se k ní otočil. Bylo mu jasné, že si ho klidně mohla vzít sama. Odhadoval, že tou otázkou chtěla dále prohloubit jejich partnerství. Kdyby jí ho podal, znamenalo by to, že spolupracují.

Podal jí ho.

„Je váš,“ prohlásil.

„Děkuji,“ odpověděla.

Podívala se k otevřené bráně dvora technických služeb.

„Tak jo, večer se pustím do těch buzerek,“ řekla.

Bosch přikývl.

„Kde byly?“ zeptal se.

„Ve skladu,“ odpověděla Ballardová. „Nikomu se nechtělo vyhodit je.“

„Na to jsem spoléhal. Chytré.“

„Co byste dělal, kdybyste je našel v šuplíku?“

„Nevím. Asi bych poprosil Moneyho, jestli si je můžu projít.“

„A chtěl jste se dívat na karty ze dne nebo týdne, kdy došlo k vraždě? Nebo projít celý měsíc?“

„Ne, chtěl jsem projít všechny. Nebo ty, které zbyly. Toho chlapa, který to udělal, mohli zastavit pár let před vraždou, nebo třeba rok po ní.“

Ballardová přikývla.

„Milimetr po milimetru. Chápu.“

„Chcete si to rozmyslet? Bude to spousta práce.“

„Ne.“

„Dobře.“

Tak jo, musím jít. Možná půjdu rovnou do práce a začnu dřív.“

„Dobrý lov. Stavím se, pokud to bude možné. Ale nejdřív musím využít to povolení k prohlídce.“

MICHAEL CONNELLY

„Jasně.“

„Ale zavolejte, kdybyste něco našla.“

Sáhl do kapsy a vytáhl vizitku, na které bylo jen telefonní číslo.

„Rozkaz,“ přikývla.

Ballardová odkráčela. Plastový sud držela před sebou za vlisované úchopy po stranách. Po několika krocích se ovšem ladně otočila a vrátila se k Boschovi.

„Lucie Sotová říká, že znáte Daisyinu matku,“ řekla. „To taky patří k tomu vysvětlení, když jsem se ptala, kam patříte?“

„Asi by se to tak dalo říct,“ připustil Bosch.

„Kde ji najdu... kdybych s ní chtěla mluvit?“

„U mě doma. Klidně se kdykoli stavte.“

„Vy s ní žijete?“

„Bydlí u mě. Dočasně. Woodrow Wilson číslo popisné osmdesát šest.“

„Dobře, chápu.“

Ballardová se znovu otočila a odešla. Bosch se za ní díval. Tentokrát se nevrátila.

6

Bosch se vrátil do věznice pro povolení k domovní prohlídce, a taky aby zamkl celu s odloženými případy. Pak přešel First Street a zadním vchodem z parkoviště vešel na stanici SFPD. V kanceláři seděli dva detektivové zaměstnaní na oddělení na plný úvazek. Bella Lourdesová byla tou zkušenější, a když se Bosch musel v rámci vyšetřování vydat na ulici, dělala mu parťáčku nejčastěji právě ona. Vypadala něžně a měla mateřský výraz, kterým dobře maskovala své schopnosti i fakt, že ve skutečnosti je hodně drsná. Oscar Luzon byl starší než Lourdesová, ale na oddělení přišel teprve nedávno. Začínalo mu růst břicho a odznak rád nosil na řetízku kolem krku, jako to dělali chlapi z protidrogového. Na opasku by ho přece nikdo neviděl. Danny Sisto, třetí člen týmu, v kanceláři nebyl.

Bosch nakoukl do pracovny kapitána Trevina. Dveře byly otevřené a velitel seděl za stolem. Zvedl hlavu od papírů a podíval se na Bosche.

„Jak to šlo?“ zeptal se Trevino.

„Podepsáno, orazítkováno, předáno,“ odpověděl Bosch a zvedl povolení k prohlídce jako důkaz. „Nechcete seznat lidi do zasedačky, abychom se mohli domluvit, jak to uděláme?“

„Jo, zavolejte Bellu s Oscarem. Sisto je venku a ohledává místo činu, takže s ním nemůžeme počítat. Stáhnú někoho z ulice.“

„A co LAPD?“

„Pojďme to nejdřív probrat. Já pak zavolám Foothillovi a vyřeším to na úrovni kapitánů.“

Zatímco Trevino mluvil, natáhl se pro telefon, aby zavolal na dispečink. Bosch vycouval z kanceláře a výmluvně mávl povolením

MICHAEL CONNELLY

k prohlídce na Lourdesovou s Luzonem, aby se přesunuli do takzvaného válečného kabinetu neboli zasedačky. Sám vešel jako první, vzal si ze stolu žlutou podložku a usadil se do čela oválného stolu. Válečný kabinet byl ve skutečnosti víceúčelový prostor. Probíhala v něm školení, sloužil jako jídelna, jako nouzové velicí pracoviště a příležitostně se v něm konaly strategické porady týkající se vyšetřování a zvolené taktiky pro všechny detektivy oddělení – kterých bylo pět.

Když si Bosch sedl, otevřel složku, ve které si přinesl povolení, a znovu si přečetl vlastní text, v němž popisoval zdůvodnění. Týkalo se čtrnáct let starého případu vraždy. Obětí byl dvaapadesátiletý Cristobal Vega, kterého vrah střelil zezadu do hlavy. Vega právě venčil psa a mířil s ním do Pioneer Parku. Byl to vysloužilý, vysoce postavený člen gangu s názvem Varrio San Fer 13, jednoho z nejstarších a nejnásilnějších gangů v San Fernando Valley. Byl v takovém postavení, že už jen označoval cíle a oběti a sám si nešpinil ruce.

Jeho smrt byla pro městečko San Fernando šok, protože šlo o známou osobu. Vega veřejně přijal roli místního kmotra, rozhodoval sousedské spory, výrazně finančně podporoval místní farnost i školu, a o svátcích dokonce rozdával jídlo potřebným.

Byla to maska hodného člověka, za níž se skrýval gangster s více než třicetiletou historií. Uvnitř se nacházel grázl, který miloval násilí a proslavil se pod přezdívkou Strýček Vrahoun. Vždy chodil se dvěma bodyguardy a prakticky neopouštěl výsostné území San Fernanda, protože kvůli jeho postavení a opakovaným nájezdům proti konkurenci na něj všechny okolní gangy vyhlásily hon. Gang Vine-land Boyz ho chtěl zabít. Gang Pacas ho chtěl zabít. Gang Pacoima Flats ho chtěl zabít. A tak dál.

Smrt Strýčka Vrahouna byla překvapením také proto, že vrah Vegu přistihl na ulici samotného. Měl za gumou tepláků zastrčenou pistoli, ale zjevně si myslel, že je bezpečné vydat se z opevněného domu a jít se krátce po svítání projít se psem do parku. Nedošel tam. Našli ho ležet tváří na chodníku blok od něj. Vrah se k němu dostal zezadu tak nenápadně, že Vega ani nestačil vytáhnout pistoli z tepláků.

TEMNÁ SVATÁ NOC

I když byl Vega grázl a vrah, pustilo se SFPD do vyšetřování s velkou vervou. Nenašli však žádné svědky střelby a jediným důkazem byla kulka ráže .38, kterou při pitvě vyoperovali z mozku oběti. Ani jeden z okolních gangů se k vraždě nepřihlásil a graffiti, která buď oslavovala Vegovu smrt, nebo vyjadřovala zármutek z ní, nedávala ani v nejmenším tušit, kdo, případně který gang se o ni zasloužil.

Případ byl odložen a detektivové, kteří měli za úkol pravidelnou roční kontrolu a prošetření, neprojevovali žádné velké nadšení. Zjevně šlo o případ, kde smrt oběti nikdo nevnímal jako zásadní ztrátu. Svět se měl bez Strýčka Vrahouna docela fajn.

Když však na složku s případem narazil v rámci své práce na odložených případech Bosch, přistoupil k tomu úplně jinak. Vždycky se řídil přesvědčením, že každý na světě má svou cenu. Tato víra mu přikazovala zabývat se všemi případy a oběťmi se stejným úsilím. Skutečnost, že si Strýček Vrahoun vysloužil přezdívkou tím, že byl ochotný vykonávat vraždy gangu VSF, ani trochu nesnižovala Boschovu touhu najít jeho vraha. Podle jeho přesvědčení neměl nikdo právo připlížit se za svítání zezadu k jinému člověku, provrtat mu hlavu kulkou a ztratit se v čase. Po světě běhal vrah. Možná od té doby zabíjel znovu a možná zabije zas. Bosch ho měl v úmyslu najít.

Čas smrti byl tehdy určen podle několika faktorů. Vegova žena vypověděla, že vstal v šest a o dvacet minut později vzal psa ven. Patolog byl schopen čas smrti určit v rámci stominutového úseku mezi dobou popsanou manželkou a osmou hodinou, kdy tělo nedaleko parku objevil místní občan. Ani dva týmy detektivů nedokázaly najít jediného svědka, který by slyšel výstřel, což vedlo k závěru, že střelec zřejmě použil tlumič – nebo že se celá čtvrt spojila proti policii.

Přestože u takto starých případů čelil vyšetřovatel mnoha handicapům – ztrátě důkazů, svědků, místa činu – mohl být časový odstup i výhodou. Bosch vždy hledal způsob, jak obrátit časovou prodlevu ve svůj prospěch.

Okolo případu Cristobala Vegy se během čtrnácti let od vraždy stala spousta věcí. Mnoho gangsterů a členů VSF i konkurenčních gangů skončilo ve vězení za různé zločiny, a to včetně vraždy. Ně-

MICHAEL CONNELLY

kterí se napravili a začali nový život. Na tyhle lidi se Bosch zaměřil. Z databáze a rozhovorů s policisty specializovanými na boj s gangy, ať už z SFPD, nebo LAPD dal dohromady seznam gangsterů ve vězení a seznam gangsterů, kteří dnes žili řádný život.

V posledním roce osobně zašel do několika věznic a absolvoval desítky návštěv v zaměstnání i doma u mužů, kteří přerušili kontakt se svým gangem. Rozhovory byly šité na míru okolnostem a konkrétnímu člověku, kterého Bosch navštívil, ale ve všech případech se nakonec stočily k nevyjasněné vraždě Cristobala Vegy.

Většina rozhovorů končila ve slepé uličce. Vyslýchany buď dle nepsaných pravidel zarytě mlčel, nebo neměl tušení, kdo Vegu zavraždil. Bosch však postupně sbíral malé střípky, které začaly tvořit mozaiku. Když mu tři členové stejného gangu popřeli, že by něco věděli, jednoduše gang škrtl ze seznamu podezřelých. Nakonec mu odtamtud zmizely všechny gangy, které působily na území San Fernanda. Tento závěr nebyl průkazný, ale stačil k tomu, aby Bosch přesunul pozornost na Vegův vlastní gang.

Boschova snaha se nakonec vyplatila na parkovišti za obchodem se zlevněnou obuví v Alhambře, na východě Los Angeles. V obchodě, konkrétně ve skladu, pracoval muž jménem Martin Perez, napravený člen gangu, který se nakonec dostal hodně daleko od místa, kde kdysi působil. Perezovi bylo jednačtyřicet a vazby s gangem přerušil už před dvanácti lety. Přestože v záznamech figuroval jako jeho pravověrný člen už od svých šestnácti let, podařilo se mu vyklouznout jen s několika zatčeními, z nichž žádné nevedlo k trestu. Nikdy nebyl z ničeho usvědčený a nikdy nešel do vězení, maximálně strávil pár dní ve vyšetřovací vazbě.

Bosch ve spisech našel jeho barevné fotografie, ze kterých bylo zjevné, že si během aktivní kariéry nechal potetovat většinu těla. Jedno z výraznějších tetování představoval i nápis RIP STRÝČKU VRAHOUNE, které měl na krku. Díky němu se dostal vysoko na seznam osob, s nimiž Bosch toužil mluvit.

Bosch sledoval parkoviště za obchodem s obuví a nakonec Pereze uviděl, jak si o pauze ve tři hodiny vyšel ven zapálit. Díky dalekohledu si ověřil, že má stále na krku tetování. Poznamenal si čas přestávky a odjel.

TEMNÁ SVATÁ NOC

Následující den přijel krátce před pauzou. Na sobě měl modré džíny a riflovou pracovní košili s fleky, které nešly vyprat. Do náprsní kapsy zastrčil krabičku červených marlborek. Když spatřil Perez vyjít ven, nenuceně se k němu přidal, nastavil cigaretu a poprosil ho o zapalovač. Perez mu ho zapálený podal a Bosch se naklonil, aby si připálil.

Když se Bosch znovu narovnal, pronesl poznámku ohledně tetování, kterého si údajně právě všiml, a zeptal se, jak Strýček Vrahoun zemřel. Perez mu odpověděl, že Strýček Vrahoun byl fajn chlap, kterého zradili jeho vlastní lidi.

„Jak to?“ zeptal se Bosch.

„Protože začal hamounit,“ odpověděl Perez.

Bosch na něj netlačil. Dokouřil cigaretu – první po mnoha letech – a poděkoval Perezovi za oheň. Pak odešel.

Večer však Bosch zaklepal u Perezе doma. Měl s sebou Belu Lourdesovou. Tentokrát se představil, stejně jako Lourdesová, a oznámil Perezovi, že má problém. Vytáhl telefon a přehrál mu část rozhovoru, který spolu vedli u cigarety na parkovišti. Bosch Perezovi vysvětlil, že zjevně věděl o vraždě, k níž došlo v rámci gangu, ale neohlásil ji na policii. To se považovalo za trestný čin, nemluvě o účasti na přípravě vraždy. Perez se od Bosche dozvěděl, že když spolupráci odmítne, bude z těchto trestných činů obviněn.

Perez se rozhodl pro spolupráci, ale nechtěl jít na stanici v San Fernandu z obavy, že by si ho mohl všimnout někdo z bývalých známých. Bosch zavolal starému příteli, který pracoval u jednotky pro vyšetřování vražd na oddělení šerifa ve Whittier, a domluvil se s ním, že si na pár hodin půjčí výslechovou místnost.

Když Bosch Perezovi vyhrožoval obviněním, z velké části blufoval, ovšem vyšlo to. Perez měl z losangeleské okresní věznice i z kalifornského vězeňského systému smrtelnou hrůzu. Tvrdil, že obě instituce jsou plné členů *eMe* – mexické mafie –, která měla silné vazby na VSF a byla neblaze proslulá brutálními zločiny proti těm, kdo podlehli tlaku policistů a mluvili nebo jim donášeli. Perez se domníval, že by byl označený jako cíl a zavražděný, ať už by donášel, nebo ne. Rozhodl se vyložit karty na stůl výměnou za to, že přesvědčí Bosche s Lourdesovou, že není vrahem, ale vraha zná.